

ΡΟΤΑΡΙΑΝΟΙ ΟΜΙΛΟΙ ΛΕΜΕΣΟΥ

«Η ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ».

ΟΜΙΛΙΑ Κ. ΜΥΡΩΝΑ ΝΙΚΟΛΑΤΟΥ, ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΗ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΡΟΤΑΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Δ. ΣΟΛΩΜΟΝΙΔΗ.

Σύμφωνα με το Κυπριακό Σύνταγμα του 1960 και τον περί Δικαστηρίων Νόμο του 1960 (N 14/60) τα Κυπριακά Δικαστήρια, κατά την άσκηση της δικαιοδοσίας τους, εφαρμόζουν, μεταξύ άλλων:

(α) Το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας το οποίο ενσωματώνει τα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα και ελευθερίες, τα οποία κατοχυρώνονται από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Προστασίας των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

(β) Τους νόμους οι οποίοι έχουν διατηρηθεί σε ισχύ.

(γ) Τις αρχές του κοινού δικαίου και της επεικειάς, και

(δ) Τους νόμους που έχουν θεσπιστεί από τη Βουλή των Αντιπροσώπων μετά το 1960.

Δυνάμει πρόσφατης τροποποίησης του Συντάγματος δίδεται αυξημένη νομική ισχύς στο ευρωπαϊκό κεκτημένο το οποίο υπερισχύει ακόμη και έναντι του ίδιου του Συντάγματος.

Το Κυπριακό Νομικό Σύστημα είναι μεικτό, δηλαδή είναι συνδυασμός του Αγγλικού Κοινού Δικαίου και του Δικαίου της Επεικειάς, τα οποία έχουν ισχύ στον τομέα του Ιδιωτικού Δικαίου και του Ευρωπαϊκού Ηπειρωτικού Δικαίου, το οποίο έχει ισχύ στον τομέα του Δημοσίου Δικαίου. Οι δικονομικοί κανόνες του Κοινού Δικαίου ενσωματώνουν τις αρχές του αντιπαραθετικού συστήματος, δηλαδή του συστήματος στο οποίο οι δύο πλευρές παρουσιάζουν τις θέσεις τους ενώ ο Δικαστής ενεργεί ως διαιτητής ο οποίος διευθύνει τη διαδικασία αλλά δεν εμπλέκεται στη διαμάχη μεταξύ των μερών. Αντίθετα, στο εξεταστικό σύστημα που εφαρμόζεται στο Ηπειρωτικό Δίκαιο, ο Δικαστής έχει εξουσία και αυτεπάγγελα να διερευνά επίδικα θέματα, με σκοπό την ανεύρεση της αλήθειας και την απονομή δικαιοσύνης.

Ακρογωνιαίος λίθος της Δημοκρατίας είναι η ανεξάρτητη Δικαστική Εξουσία. Ανεξάρτητη υπό την έννοια ότι δεν ελέγχεται και δεν επηρεάζεται από τις άλλες δύο εξουσίες του Κράτους, την Εκτελεστική και τη Νομοθετική. Η ανεξαρτησία της Δικαστικής Λειτουργίας είναι συνυφασμένη με την αρχή της διάκρισης των εξουσιών, η οποία αναπτύχθηκε, στην αρχαιότητα, από τον Αριστοτέλη και πολύ πιο πρόσφατα από τον Γάλλο πολιτικό φιλόσοφο Montesquieu. Η αρχή της διάκρισης των εξουσιών επιβάλλει ότι η κάθε μια από τις τρεις εξουσίες του Κράτους θα

πρέπει να λειτουργεί μέσα στο δικό της τομέα αρμοδιότητας χωρίς να επεμβαίνει στους τομείς αρμοδιότητας των άλλων δύο. Όταν λειτουργούν με αυτό τον τρόπο οι τρεις κρατικές εξουσίες υπάρχουν οι αναγκαίοι συνταγματικοί έλεγχοι και τα ισοζύγια που είναι απαραίτητα για την ομαλή λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος και του ευνομούμενου Κράτους, του Κράτους Δικαίου, δηλαδή.

Στην Κυπριακή Δημοκρατία, η αρχή της διάκρισης των εξουσιών είναι διάχυτη στο Σύνταγμα και επιβεβαιώθηκε από τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου πολλές φορές. Θεμελιωμένη είναι επίσης η ανεξαρτησία της Κυπριακής Δικαιοσύνης η οποία κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα και διαφυλάσσεται από τον τρόπο διορισμού των Δικαστών, τη μονιμότητα τους και την κατοχύρωση των απολαβών τους. Οι Δικαστές των πρωτοδίκων δικαστηρίων διορίζονται και προάγονται από το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο το οποίο απαρτίζεται μόνο από τον Πρόεδρο και τα Μέλη του Ανωτάτου Δικαστηρίου, χωρίς τη συμμετοχή οποιουδήποτε εκπρόσωπου της Εκτελεστικής ή Νομοθετικής Εξουσίας ή οποιουδήποτε άλλου ανεξάρτητου αξιωματούχου. Κατ' αυτό τον τρόπο διαφυλάσσεται πλήρως η ανεξαρτησία ως προς το διορισμό, τις προαγωγές και τον τερματισμό των υπηρεσιών των Δικαστών των πρωτοδίκων δικαστηρίων.

Ο Πρόεδρος και τα Μέλη του Ανωτάτου Δικαστηρίου διορίζονται μεν από τον Αρχηγό του Κράτους, τον εκλεγμένο Πρόεδρο της Δημοκρατίας, ώστε να έχουν την απαραίτητη

δημοκρατική νομιμοποίηση, όμως ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, κατά κανόνα, ακολουθεί τις συστάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου αναφορικά με τους διορισμούς των Μελών του Ανωτάτου Δικαστηρίου έτσι ώστε να αποκλείεται ο οποιοσδήποτε κίνδυνος πολιτικής ή άλλης παρέμβασης στη διαδικασία διορισμού τους.

Η ανεξαρτησία των Δικαστών διασφαλίζεται από τη μονιμότητά τους και την κατοχύρωση της αντιμισθίας τους. Η μονιμότητα περιλαμβάνει ότι ένας Δικαστής δεν παύεται εκτός αν είναι υπόλογος για ανάρμοστη συμπεριφορά ή αν καταστεί ανίκανος να εκτελεί τα καθήκοντα του λόγω σωματικής ή πνευματικής αναπηρίας. Η κατοχύρωση της αντιμισθίας προνοεί ότι, κατά τη διάρκεια της θητείας του Δικαστή, η αντιμισθία του δεν μπορεί να μειωθεί.

Η Κυπριακή Δικαιοσύνη λοιπόν, η οποία έχει τα εχέγγυα της ανεξαρτησίας και βρίσκεται σε ψηλό, ποιοτικά, επίπεδο, όπως διαπιστώθηκε και από ανεξάρτητους παράγοντες εκτός Κύπρου, είναι σε θέση να διεκπεραιώσει επαρκώς την υψηλή αποστολή της, της απονομής της δικαιοσύνης στην Κυπριακή Επικράτεια. Το υψηλό επίπεδο της δικαιοσύνης στην Κύπρο, πλήττεται κάποτε, και αδίκως μάλιστα. Η καλόπιστη κριτική των δικαστικών αποφάσεων είναι καλοδεχούμενη αλλά οι γενικοί αφορισμοί, όταν μάλιστα δεν βασίζονται σε ορθά στοιχεία, πλήττουν το κύρος και την εμπιστοσύνη των πολιτών προς τα Δικαστήρια και το σύστημα απονομής της δικαιοσύνης, με ζημιογόνα ή και καταστροφικά

αποτελέσματα για τη χώρα. Η εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης κερδίζεται με μόχθο, αλλά μπορεί να χαθεί τάχιστα.

Η Κυπριακή Δημοκρατία είναι Κράτος Μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του Συμβουλίου της Ευρώπης, της Κοινοπολιτείας και των Ηνωμένων Εθνών. Είναι οικονομικό κέντρο στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και χώρα παροχής υπηρεσιών, ναυτιλιακών, τραπεζικών, εταιρικών κ.α.. Επομένως η ύπαρξη ενός δικαιοσύνης και δικαστικού συστήματος, ανεξάρτητου και έχοντος τα εχέγγυα της εντιμότητας, της αποτελεσματικότητας και της ταχύτητας, είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την εμπιστοσύνη που θα πρέπει να έχουν, στη δικαιοσύνη, τόσο οι πολίτες και οι κάτοικοι της Δημοκρατίας, όσο και ξένοι επενδυτές και, εν δυνάμει, επενδυτές τους οποίους ο τόπος, ιδιαίτερα σε περιόδους οικονομικής κρίσεως, έχει ανάγκη. Είναι προφανές ότι αν οι ξένοι επενδυτές και επιχειρηματίες δεν μπορούν να βασιστούν και να έχουν εμπιστοσύνη στο δικαιοσύνη και δικαστικό σύστημα μιας χώρας, ότι δηλαδή αυτό θα λειτουργήσει ορθά, και γρήγορα και θα προστατεύσει τα νόμιμα και θεμιτά τους δικαιώματα και συμφέροντα, αυτό θα αποτελέσει ισχυρό αντικίνητρο για οποιοσδήποτε επενδύσει στη χώρα.

Παρά τα προαναφερόμενα εχέγγυα για την ομαλή λειτουργία της Δικαστικής Εξουσίας στην Κύπρο, υπήρξαν και υπάρχουν περίοδοι κρίσεων και δυσκολιών στη διεκπεραίωση των καθηκόντων και της λειτουργίας των Δικαστηρίων. Η πρώτη μεγάλη κρίση στο δικαιοσύνη και δικαστικό σύστημα της Κυπριακής

Δημοκρατίας επήλθε το 1964 όταν, μετά τις ενδοκοινοτικές ταραχές του 1963-64, η Τουρκοκυπριακή Κοινότητα και οι εκπρόσωποι της στις τρεις πολιτειακές εξουσίες απεσύρθησαν, με αποτέλεσμα την αδυναμία λειτουργίας του Κράτους και του πολιτεύματος. Ψηφίστηκε τότε ο Νόμος περί Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλες Διατάξεις) του 1964, Ν 33/64, με σκοπό την αντιμετώπιση των τεράστιων δυσκολιών, συνταγματικών και νομικών, που προέκυψαν, στη λειτουργία του Κράτους, από την απόσυρση των Τουρκοκυπρίων Υπουργών, Βουλευτών και Δικαστών από τα θεσμικά όργανα του Κράτους. Με το Ν 33/64 έγιναν διάφορες τομές στο σύστημα απονομής της δικαιοσύνης, μεταξύ των οποίων ήταν και η ενοποίηση του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου με το Ανώτατο Δικαστήριο τα οποία προβλέπονταν από το Σύνταγμα του 1960, σε ενιαίο Ανώτατο Δικαστήριο. Στη θεμελιακή απόφαση, για το Συνταγματικό μας Δίκαιο, στην υπόθεση ***The Attorney-General of the Republic v. Ibrahim and Others (1964) C.L.R., 195*** το ενοποιημένο Ανώτατο Δικαστήριο, απαρτιζόμενο από τους διακεκριμένους Δικαστές αείμνηστους Βασιλειάδη, Τριανταφυλλίδη και Ιωσηφίδη, έκρινε το Ν 33/64 ως συνταγματικό, δυνάμει του δικαίου της ανάγκης, το οποίο είχε εφαρμογή και στην περίπτωση της Κυπριακής Δημοκρατίας, παρά το γραπτό της Σύνταγμα. Όπως εξήγησε το Ανώτατο Δικαστήριο στην υπόθεση εκείνη, για να εφαρμοστεί η αρχή του δικαίου της ανάγκης, πρέπει να ικανοποιούνται οι εξής προϋποθέσεις:

(α) Θα πρέπει να υπάρχει μια επιτακτική και αναπόφευκτη ανάγκη ή εξαιρετικές περιστάσεις.

(β) Δεν θα πρέπει να υπάρχει διαθέσιμη οποιαδήποτε άλλη θεραπεία.

(γ) Τα μέτρα που λαμβάνονται θα πρέπει να είναι ανάλογα με την ανάγκη, και

(δ) Τα μέτρα θα πρέπει να είναι παροδικού χαρακτήρα και περιορισμένα, χρονικά, στην περίοδο των εξαιρετικών περιστάσεων.

Από το 1964, επίκληση του δικαίου της ανάγκης έγινε σε πολλές περιπτώσεις περιλαμβανομένων και των περιπτώσεων των τροποποιήσεων του Συντάγματος της Κυπριακής Δημοκρατίας, οι οποίες έγιναν με την ψήφο των Ελληνοκυπρίων μόνο βουλευτών, δυνάμει του δικαίου της ανάγκης, εξαιτίας την μη επανόδου των Τουρκοκυπρίων βουλευτών και στη συνέχεια της τουρκικής εισβολής και συνεχιζόμενης κατοχής και της παράλληλης δημιουργίας ενός ψευδοκράτους, ανδρικού της κατοχικής δύναμης, στο κατεχόμενο τμήμα της νήσου.

Η επίκληση του δικαίου της ανάγκης, για πενήντα και πλέον χρόνια, μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά συνταγματική εκτροπή η οποία όμως, ουσιαστικά, έσωσε την Κυπριακή Δημοκρατία και επέτρεψε την ομαλή λειτουργία των τριών εξουσιών της, παρά τις φοβερές αντίξοες συνθήκες που δημιουργήθηκαν το 1963-64 και

επετάθηκαν, σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό, από το 1974. Ως εκ τούτου μπορεί να δικαιολογηθεί, υπό τις περιστάσεις.

Το Ανώτατο Δικαστήριο που δημιουργήθηκε με το Ν 33/1964 είναι το Ανώτατο Συνταγματικό και Διοικητικό Δικαστήριο της χώρας και το Ποινικό και Αστικό Εφετείο. Επίσης ασκεί έλεγχο νομιμότητας των αποφάσεων των Πρωτοδίκων Δικαστηρίων, μέσω των Προνομιακών Ενταλμάτων και ασκεί και τις εξουσίες του Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου, για το διορισμό, προαγωγές, μεταθέσεις και παύση των πρωτοδίκων δικαστών.

Τα κατώτερα ή πρωτόδικα Δικαστήρια, που υπάγονται στο Ανώτατο Δικαστήριο, είναι τα Επαρχιακά Δικαστήρια (ένα για κάθε επαρχία), τα Κακουργιοδικεία (ένα για κάθε επαρχία), τα Οικογενειακά Δικαστήρια, τα Δικαστήρια Ελέγχου Ενοικιάσεων, τα Δικαστήρια Εργατικών Διαφορών και το Στρατιωτικό Δικαστήριο, τα οποία έχουν εξειδικευμένη δικαιοδοσία. Από όλα τα κατώτερα Δικαστήρια υπάρχει πλήρες δικαίωμα έφεσης ή έφεσης επί νομικών σημείων, στο Ανώτατο Δικαστήριο.

Η τελευταία μεγάλη τομή στον τομέα της δομής των Δικαστηρίων έγινε με τη δημιουργία Πρωτοβάθμιου Διοικητικού Δικαστηρίου, το οποίο αναμένεται να αρχίσει τη λειτουργία του στις αρχές του 2016 και να απαμβλύνει έτσι το πρόβλημα του μεγάλου φόρτου εργασίας και των καθυστερήσεων στην απονομή της δικαιοσύνης. Άλλες ουσιαστικές καινοτομίες, με τον ίδιο στόχο, βρίσκονται σε εξέλιξη ή προγραμματίζονται.

Αναφορικά με τα καθήκοντα των Δικαστών παρατηρώ τα εξής:

Ως πρωταρχικό καθήκον του Δικαστή αναγνωρίζω αυτό της διασφάλισης δίκαιης δίκης. Η δίκαιη δίκη κατοχυρώνεται τόσο από το Άρθρο 30 του Συντάγματος της Κυπριακής Δημοκρατίας, όσο και από το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ). Δίκαιη δίκη σημαίνει δίκη ενώπιον ανεξάρτητου και αμερόληπτου κριτή, στην οποία τα ενδιαφερόμενα μέρη έχουν ίσα δικαιώματα.

Οι Δικαστές έχουν καθήκον να περιφρουρούν παραδειγματικά τη δικαστική τους ανεξαρτησία, τόσο τη λειτουργική όσο και την ατομική. Λειτουργική και ατομική ανεξαρτησία σημαίνει ότι ουδείς μπορεί να επέμβει στα δικαστικά καθήκοντα των λειτουργών της δικαιοσύνης. Μεταξύ άλλων δεν μπορεί ανώτερος δικαστής να υποδείξει σε κατώτερο ή υφιστάμενο του δικαστή πώς να χειριστεί την υπόθεση του. Το Εφετείο μπορεί μόνο να επέμβει αν ασκηθεί έφεση εναντίον πρωτόδικης απόφασης.

Ως προς την ακεραιότητα, οι Δικαστές οφείλουν να συμπεριφέρονται με ακεραιότητα, ώστε να διατηρούν και να επαυξάνουν την εμπιστοσύνη του κοινού στη δικαστική εξουσία.

Οι Δικαστές οφείλουν επίσης να είναι επιμελείς κατά την άσκηση των καθηκόντων τους και πρέπει να συμπεριφέρονται και να διευθύνουν την ενώπιον τους διαδικασία με τέτοιο τρόπο ώστε να διασφαλίζεται

η ισότητα, σύμφωνα με το νόμο. Αξίζει να σημειωθεί ότι το Κράτος και ο πολίτης είναι ίσοι διάδικοι ενώπιον του Δικαστηρίου. Τα Δικαστήρια δεν ευνοούν ούτε το Κράτος ούτε τον πολίτη αλλά απονέμουν δικαιοσύνη, σύμφωνα με το Νόμο. Το ίδιο ισχύει και για την Κατηγορούσα Αρχή και τον κατηγορούμενο. Δεν υπάρχει στην Κύπρο περίπτωση ο Εισαγγελέας να βρίσκεται στην έδρα δίπλα στους δικαστές, όπως συμβαίνει αλλού. Ο Εισαγγελέας και ο κατηγορούμενος βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο, κάτω από την έδρα, δείχνοντας έτσι ότι είναι ίσοι ενώπιον του Νόμου και υποκείμενοι στο Νόμο.

Όσον αφορά την αμεροληψία, οι Δικαστές πρέπει να είναι και να φαίνονται ότι είναι αμερόληπτοι σε ότι αφορά τις αποφάσεις τους και τη διαδικασία λήψης των αποφάσεων τους. Αναφορικά με αυτό το ζήτημα οι Δικαστές οφείλουν να διασφαλίζουν, με τη συμπεριφορά τους μέσα και έξω από το δικαστήριο, τη διατήρηση και επαύξηση της εμπιστοσύνης του κοινού στην αμερόληπτη κρίση τους και στην αμεροληψία της δικαστικής εξουσίας, γενικότερα. Πρέπει επίσης η εμφάνιση της αμερόληπτης ιδιότητας τους να διαπιστώνεται, αξιολογούμενη από τη σκοπιά του λογικού, συνετού και καλά πληροφορημένου ατόμου.

Όσον αφορά την προσωπική του ζωή και τη διαχείριση των οικονομικών του ζητημάτων η συμπεριφορά του Δικαστή θα πρέπει να μην είναι προκλητική και να ρυθμίζεται έτσι ώστε να ελαχιστοποιούνται οι περιπτώσεις στις οποίες ο Δικαστής να πρέπει να εξαιρεθεί από την εκδίκαση υποθέσεων.

Μύθοι και πραγματικότητες για τα Δικαστήρια και τους Δικαστές:

(α) Οι Δικαστές δεν αποφασίζουν για το ποιος θα κατηγορηθεί, απλά δικάζουν όσους κατηγορηθούν από τις Διωκτικές Αρχές, δηλαδή τον Γενικό Εισαγγελέα, την Αστυνομία κλπ. Επομένως δεν ευθύνονται για το ποιος κατηγορείται και ποιος όχι.

(β) Οι Δικαστές δεν είναι δημόσιοι υπάλληλοι, διότι δεν διορίζονται ούτε παύονται από την Ε.Δ.Υ., αλλά είναι ανεξάρτητοι αξιωματούχοι του Κράτους, διοριζόμενοι από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας στο Ανώτατο Δικαστήριο και από το ανεξάρτητο Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο στα κατώτερα Δικαστήρια. Απλά ακολουθούν, κατά προσέγγιση, το ωράριο της Δημόσιας Υπηρεσίας επειδή το προσωπικό των Δικαστηρίων είναι στην πλειοψηφία του δημόσιοι υπάλληλοι.

(γ) Οι Δικαστές δεν είναι υπάλληλοι του Υπουργείου Δικαιοσύνης ούτε και ο Υπουργός Δικαιοσύνης έχει οποιανδήποτε εξουσία πάνω σ' αυτούς ή λόγο στην απονομή της δικαιοσύνης.

(δ) Οι Δικαστές είναι ανεξάρτητοι από τη Νομική Υπηρεσία της Δημοκρατίας και ο Γενικός Εισαγγελέας δεν έχει οποιανδήποτε εξουσία πάνω σ' αυτούς.

(ε) Οι Δικαστές δεν έχουν βασιλικούς μισθούς ή προνόμια. Έχουν αξιοπρεπείς μισθούς για να μπορούν να εκτελούν τα καθήκοντα τους με ανεξαρτησία και αξιοπρέπεια.

(στ) Οι Δικαστές δεν είναι απρόσιτοι αλλά τηρούν τέτοιες αποστάσεις, ώστε να μπορούν να διεκπεραιώνουν τα καθήκοντα τους απρόσκοπτα.

(ζ) Οι Δικαστές δεν είναι όλοι τέλειοι. Υπάρχουν καλύτεροι και χειρότεροι. Όμως ευτυχώς δεν υπάρχουν κρούσματα διαφθοράς στην Κύπρο, και αυτό οφείλεται και στον τρόπον επιλογής των Δικαστών και στην αυστηρή πειθαρχική εξουσία που ασκείται πάνω τους.

(η) Οι Δικαστές δεν αποφασίζουν με βάση ποιόν διάδικο επιθυμούν να ευνοήσουν, αλλά σύμφωνα με το Νόμο, τα ενώπιον τους γεγονότα και τη συνείδησή τους, χωρίς φόβο και πάθος.

(θ) Οι Δικαστές δεν είναι οι αποτυχημένοι δικηγόροι. Φυσικά ένας επιτυχημένος δικηγόρος μπορεί να μην ενδιαφερθεί για δικαστική θέση, αλλά, ως Δικαστές, διορίζονται συνήθως νέοι φερέλπιδες δικηγόροι που έχουν το αναγκαίο ήθος και τα προσόντα για να καθήσουν στην έδρα. Μεταξύ των απαραίτητων προσόντων είναι, εκτός από την εντιμότητα και τη νομομάθεια, η ευγένεια, η πραότητα και η σεμνότητα.

Με αυτά τα λίγα προσπάθησα να σας ενημερώσω, πολύ συνοπτικά, για την απονομή της δικαιοσύνης στην Κύπρο και για τους Λειτουργούς της και να ανασκευάσω κάποιους μύθους και λανθασμένες εντυπώσεις, που κυκλοφορούν.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας.

ΛΕΜΕΣΟΣ

9 Νοεμβρίου, 2105.